

brengen dat STE te dezen een vergelijkbare positie zou verkrijgen als de Kamer van Koophandel wat betreft het ter beschikking stellen van relevante gegevens aan derden. In verband met die strekking zou het voor de hand hebben gelegen dat de wetgever, indien de bedoelde schrapping tot inhoudelijke beperkingen zou hebben moeten leiden in die zin dat STE niet tot verstrekking van gegevens als door de Kamer van Koophandel zou mogen overgaan, die beperkingen duidelijk zou hebben aangegeven, hetgeen niet het geval is. Aangenomen moet dan ook worden dat het stelsel van de WMZ meebrengt dat STE de bedoelde gegevens aan derden mag verstrekken. Het standpunt van de Stichting dat STE ter zake slechts een beperkte taak heeft, kan niet worden aanvaard.

4.11. Het voorgaande leidt ertoe dat de desbetreffende stellingen van de Stichting moeten worden verworpen voor zover die stellingen inhouden dat STE onrechtmatig handelt jegens de Stichting en betrokkenen op de wijze zoals de Stichting stelt. De grieven en de toelichting, waarin wordt betoogd dat geen sprake is van onrechtmatig handelen door STE, worden derhalve met recht aangevoerd.

4.12. Evenmin kan worden geoordeeld dat het standpunt van de Stichting juist is dat STE door die gegevens aan derden te verstrekken, die gegevens op een ongeoorloofde wijze openbaar maakt en daardoor onrechtmatig handelt jegens de Stichting en betrokkenen. Voorshands is in dit kort geding aannemelijk, zoals door beide partijen tijdens de pleidooien in hoger beroep is aangegeven, dat de door STE aan derden verstrekte gegevens tevoren reeds in de openbaarheid gebracht dienden te zijn krachtens het bepaalde in de WMZ en bovendien grotendeels al openbaar gemaakt waren. Die openbaarmaking geschiedt door de vennootschap doordat een advertentie in een landelijk nieuwsblad wordt geplaatst. Daarnaast worden de gegevens, zoals door partijen eveneens tijdens de pleidooien in hoger beroep is uiteengezet, opgenomen in een jaarlijks verslag van STE aan het ministerie van financiën en worden die gegevens ook op die wijze gepubliceerd.

4.13. Het betoog van de Stichting dat het door haar gestelde onrechtmatige handelen van STE daarin is gelegen dat STE de WMZ-meldingen op een ander dan het door de WMZ beoogde tijdstip verricht en ook op een andere dan door de WMZ beoogde wijze verder openbaar maakt, moet worden verworpen aangezien het gaat om gegevens die, zoals hierboven is overwogen, in verband met de door de wetgever gewenste doorzichtigheid van de effectenmarkt tevoren reeds openbaar dienden te zijn en grotendeels al openbaar waren. Ook overigens is het betoog van de Stichting niet aannemelijk geworden.

4.14. Tijdens de pleidooien in hoger beroep hebben partijen gewezen op de inhoud van het arrest van de HR van 2 december 1994, welk arrest thans is gepubliceerd in RvdW 1994 nummer 263. De Stichting voert aan dat het ook in die zaak ging om een openbaarmaken van gegevens nadat al enige openbaarmaking had plaatsgehad, waarna een nieuwe publicatie van dezelfde gegevens wederom als openbaarmaking kon gelden. STE betoogt dat de overwegingen in dat arrest van de HR niet van toepassing zijn ten aanzien van de onderhavige zaak.

4.15. Het in de vorige rechtsoverweging vermelde arrest van de HR heeft betrekking op de aansprakelijkheid van een bank voor misleidende financiële informatie in een emissieprospectus en ziet op het bepaalde in artikel 1416a (oud) BW. De HR overwoog te dien aanzien, kort weergegeven, dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1416a blijkt dat aan het begrip 'openbaar maken' in genoemd artikel een ruime betekenis moet worden toegekend. De wet gaat niet uit van een 'uitputtingsregel', in die zin dat als eenmaal enige openbaarmaking heeft plaatsgehad, een nieuwe publicatie van dezelfde gegevens niet meer als een openbaarmaking kan gelden. Hij die een door hem samengestelde tekst publiceert waarin reeds eerder openbaar gemaakte mededelingen zijn opgenomen, maakt ook die laatste mededelingen openbaar in de zin van artikel 1416a.

4.16. Die overwegingen in het arrest van de HR zijn dan ook toegespitst op het aldaar aan de orde zijnde geval en op artikel 1416a (oud) BW en brengen mee dat de bank zich niet ter bevrijding van de aansprakelijkheid voor misleidende financiële informatie in een emissieprospectus erop mag beroepen dat de in de prospectus vervatte mededelingen reeds eerder openbaar waren gemaakt. In de onderhavige zaak die betrekking heeft op door STE aan derden verstrekte gegevens, gaat het echter niet om hetgeen is bepaald in artikel 1416a (oud) BW, maar om de vraag of STE door de verstrekking van die gegevens onrechtmatig handelt, in welk verband de doorzichtigheid van de effectenmarkt van groot belang is. Anders dan de Stichting stelt kan derhalve, ook in dit opzicht, niet worden aangenomen dat STE jegens de Stichting en betrokkenen onrechtmatig handelt.

4.17. De Stichting betoogt voorts dat STE krachtens artikel 11 lid 1 WPR uit de persoonsregistratie slechts gegevens aan derden mag verstrekken, voor zover zulks voortvloeit uit het doel van de registratie, welk doel

beperkt moet worden uitgelegd. Dat betoog van de Stichting faalt echter, ook waar de Stichting de onrechtmatigheid van het handelen van STE op artikel 11 lid 1 WPR baseert, in verband met hetgeen in de voorgaande rechtsoverwegingen is vermeld omtrent de door de wetgever gewenste doorzichtigheid van de effectenmarkt en openbaarheid van de relevante gegevens. Daarop stuit eveneens af hetgeen de Stichting aanvoert omtrent de door haar gestelde inbreuk op de privacy van de geregistreerden en strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt.

4.18. Hetgeen de Stichting - ook voor het overige - aan haar vordering ten grondslag heeft gelegd, is door STE gemotiveerd weersproken en is in dit kort geding onvoldoende aannemelijk geworden.

4.19. Uit het vorenstaande volgt dat de grieven met recht worden aangevoerd en dat het vonnis in stand kan blijven. De door de Stichting gevraagde voorziening dient te worden geweigerd. De Stichting wordt als de in het ongelijk gestelde partij verwezen in de kosten van het geding in beide instanties.

5. Beslissing

Het hof:

- vernietigt het bestreden vonnis;
- weigert de door de Stichting gevraagde voorziening;
- veroordeelt de Stichting in de kosten van het geding in beide instanties, tot heden aan de zijde van STE begroot op f 1.830,- in eerste aanleg en op f 4.831,20 in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen door mrs. Aaftink, Bockwinkel en Kop en is in het openbaar uitgesproken op 26 januari 1995.

Noot van de redactie: het vonnis in kort geding werd gepubliceerd in Mediaforum 1994-10, pp. B97-B98.

Zaak-Boomsma

Parketnummer: 24-000996-94

Arrest d.d. 26 januari 1995 van het gerechtshof te Leeuwarden, tweede meervoudige strafkamer, op het hoger beroep tegen het vonnis van de arrondissementsrechtbank te Groningen d.d. 9 juni 1994 in de strafzaak tegen:

Gerardus Boomsma, geboren op 15 februari 1953 te Niedorp, wonende te Amsterdam, [...].

verschenen in persoon, bijgestaan door zijn raadsman, mr H.F. Doelman, advocaat te Amsterdam.

Het vonnis waarvan beroep.

De arrondissementsrechtbank te Groningen heeft de verdachte bij voormeld vonnis op tegenspraak vrijgesproken van het hem telastegelegde.

Aanwending van het rechtsmiddel.

De officier van justitie is d.d. 22 juni 1994 op de voorgeschreven wijze en tijdig van voormeld vonnis in hoger beroep gekomen en heeft blijkens een op 19 oktober 1994 in persoon uitgereikt gerechtelijk schrijven aan verdachte aanzegging gedaan van het zijnerzijds ingesteld hoger beroep.

Het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep.

Het hof heeft gelet op het onderzoek ter 's hofs terechtzitting van 12 januari 1995 en op het onderzoek in eerste aanleg als voorgeschreven bij artikel 422 van het Wetboek van Strafvordering.

Gehoord zijn:

De procureur-generaal zowel in diens voordracht van de zaak alsook in diens vordering, alsmede de verdachte zo in zijn antwoorden als in de middelen van verdediging door en namens hem aangevoerd.

De beslissing op het hoger beroep.

Het hof is na opnieuw gehouden onderzoek van oordeel dat de eerste

rechter in het vonnis, waarvan beroep, weliswaar juist heeft beslist, maar stelt de hierna volgende motivering in de plaats van die van de eerste rechter.

Daarom wordt het vonnis, met verbetering en aanvulling van de gronden, bevestigd.

Motivering.

Gezien de tekst van artikel 261 van het Wetboek van Strafrecht is sprake van smaad dan wel smaadschrift, wanneer iemand opzettelijk de eer of goede naam van een ander aanrandt door telastelegging aan die ander van een bepaald feit met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven. Blijkens wetsgeschiedenis en jurisprudentie wordt met een bepaald feit bedoeld een duidelijk te onderkennen concrete gedraging (een 'fait précis'), welk feit vervolgens gericht dient te zijn tegen een bepaalde persoon.

In de telastelegging wordt aan verdachte verweten dat hij Lodewijk Buma in voormelde zin een bepaald feit heeft telastegelegd door zijn uitlating: 'Ze waren geen SS-ers, nee, ook al konden ze door de dingen die ze deden er wel degelijk mee worden vergeleken'. De gewraakte passage in het interview dat door verdachte is afgegeven en is gepubliceerd in het Nieuwsblad van het Noorden op 6 maart 1992 is in algemene termen gesteld en vermeldt Lodewijk Buma niet met name.

Het hof is van oordeel dat de passage, bezien in de context van het gehele interview, in redelijkheid niet zodanig kan worden uitgelegd, dat met het woord 'ze' in die passage alle Nederlandse militairen worden aangeduid die in de jaren 1945-1949 in het toenmalig Nederlands-Indië waren gelegerd en op de een of andere wijze dan wel in de een of andere hoedanigheid hebben deelgenomen aan de in die jaren uitgevoerde politionele acties. In het bijzonder kan die passage in redelijkheid ook niet zo worden uitgelegd dat daarin wordt bedoeld op een bepaalde groep van die militairen, waartoe Lodewijk Buma - die blijkens de stukken op 23 mei 1947 in Batavia is aangekomen en in Batavia en Semarang heeft gediend bij het Korps Aan- en Afvoertroepen - heeft behoord. Aldus acht het hof reeds niet bewezen dat door de gewraakte passage aan Lodewijk Buma een bepaald feit in de in artikel 261 van het Wetboek van Strafrecht bedoelde zin is telastegelegd en dient verdachte derhalve van het hem telastegelegde te worden vrijgesproken.

Het hof acht op grond van de inhoud van het gehele interview en het verhandelde ter 's hofs terechtzitting tevens niet bewezen dat bij verdachte op enigerlei wijze het opzet aanwezig is geweest om door de gewraakte passage de eer en/of goede naam van de Indië-veteranen - en derhalve ook niet van Lodewijk Buma - aan te randen. Aan dit oordeel doet niet af dat de uitlatingen, op zichzelf beschouwd, als grievend kunnen zijn overgekomen.

De uitspraak.

HET HOF, RECHTDOENDE OP HET HOGER BEROEP:

Bevestigt, met verbetering en aanvulling van de gronden, het vonnis waarvan beroep.

Dit arrest is aldus gewezen door mrs Boon, vice-president, voorzitter, Poelman en Brakenhoff, raden, in tegenwoordigheid van de heer Meester als griffier, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 26 januari 1995 door de vice-president mr Boon voornoemd.

Noot van de redactie: het vonnis van de Rechtbank Groningen werd gepubliceerd in Mediaforum 1994-7/8, p. B66.

Zaak-Schaafsma

Parketnummer: 24-000997-94

Arrest d.d. 26 januari 1995 van het gerechtshof te Leeuwarden, tweede meervoudige strafkamer, op het hoger beroep tegen het vonnis van de arrondissementsrechtbank te Groningen d.d. 9 juni 1994 in de strafzaak tegen:

Oebele Eildert Schaafsma, geboren op 29 februari 1960 te Groningen, wonende te Groningen, [...].

verschenen in persoon, bijgestaan door zijn raadsman, mr F.R. Vermeer, advocaat te Groningen.

Het vonnis waarvan beroep.

De arrondissementsrechtbank te Groningen heeft de verdachte bij voormeld vonnis op tegenspraak vrijgesproken van het hem telastegelegde.

Aanwending van het rechtsmiddel.

De officier van justitie is d.d. 22 juni 1994 op de voorgeschreven wijze en tijdig van voormeld vonnis in hoger beroep gekomen en heeft blijkens een op 20 september 1994 in persoon uitgereikt gerechtelijk schrijven aan verdachte aanzegging gedaan van het zijnerzijds ingesteld hoger beroep.

Het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep.

Het hof heeft gelet op het onderzoek ter 's hofs terechtzitting van 12 januari 1995 en op het onderzoek in eerste aanleg als voorgeschreven bij artikel 422 van het Wetboek van Strafvordering.

Gehoord zijn:

De procureur-generaal zowel in diens voordracht van de zaak alsook in diens vordering, alsmede de verdachte zo in zijn antwoorden als in de middelen van verdediging door en namens hem aangevoerd.

De beslissing op het hoger beroep.

Het hof is na opnieuw gehouden onderzoek van oordeel dat de eerste rechter in het vonnis waarvan beroep weliswaar juist heeft beslist, maar stelt de hierna volgende motivering in de plaats van die van de eerste rechter.

Daarom wordt het vonnis, met verbetering en aanvulling van de gronden, bevestigd.

Motivering.

Gezien de tekst van artikel 261 van het Wetboek van Strafrecht is sprake van smaad dan wel smaadschrift, wanneer iemand opzettelijk de eer of goede naam van een ander aanrandt door telastelegging aan die ander van een bepaald feit met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven. Blijkens de wetsgeschiedenis en jurisprudentie wordt met een bepaald feit bedoeld een duidelijk te onderkennen concrete gedraging (een 'fait précis'), welk feit vervolgens gericht dient te zijn tegen een bepaalde persoon.

In de telastelegging wordt aan verdachte verweten dat hij Lodewijk Buma in voormelde zin een bepaald feit heeft telastegelegd door zijn uitlating: 'Ze waren geen SS-ers, nee, al konden ze door de dingen die ze deden er wel degelijk mee worden vergeleken'. De gewraakte passage in het interview dat door verdachte is afgegeven en is gepubliceerd in het Nieuwsblad van het Noorden op 6 maart 1992 is in algemene termen gesteld en vermeldt Lodewijk Buma niet met name.

Het hof is van oordeel dat de passage, bezien in de context van het gehele interview, in redelijkheid niet zodanig kan worden uitgelegd, dat met het woord 'ze' in die passage alle Nederlandse militairen worden aangeduid die in de jaren 1945-1949 in het toenmalig Nederlands-Indië waren gelegerd en op de een of andere wijze dan wel in de een of andere hoedanigheid hebben deelgenomen aan de in die jaren uitgevoerde politionele acties. In het bijzonder kan die passage in redelijkheid ook niet zo worden uitgelegd dat daarin wordt bedoeld op een bepaalde groep van die militairen, waartoe Lodewijk Buma - die blijkens de stukken op 23 mei 1947 in Batavia is aangekomen en in Batavia en Semarang heeft gediend bij het Korps Aan- en Afvoertroepen - heeft behoord. Aldus acht het hof reeds niet bewezen dat door de gewraakte passage aan Lodewijk Buma een bepaald feit in de in artikel 261 van het Wetboek van Strafrecht bedoelde zin is telastegelegd en dient verdachte derhalve van het hem telastegelegde te worden vrijgesproken.